

Триразова чемпіонка Параолімпіади Олександра КОНОНОВА: «Хочу знайти й побачити тата. Кажуть, я на нього схожа»

35

Фото Укрінформу.

З Ванкувера Кононова повернулася з чотирма медалями – трьома золотими й однією срібною. Історія дівчинки із села Шевченкового Київської області здається якимось міксом із казок: тут щось і з «Попелюшки», й з «Бридного каченяти». І лише Саша знає, які силу волі й характер потрібно мати, щоб пережити такі сюжети в реальності...

«Я – сирота при живих батьках»

Біатлоністці Саші Кононовій лише 19 років – у Ванкувері вона була наймолодшою спортсменкою у складі параолімпійської збірної України. Такого результату, як показала на своїй дебютній Параолімпіаді Саша, від неї не очікував ніхто, навіть вона сама. Однак із Канади Олександра повернулася з трьома золотими та однією срібною медалями й у статусі мільйонерки – за героїзм держава сплатила Кононовій 2 мільйони 600 тисяч гривень преміальних.

Можливо, у такий спосіб доля повертає дівчині борги – адже від самого народження доля Кононову не балувала, випробовуючи її жорстко, а іноді й жорстко.

...Свій перший рік життя Саша Кононова провела в лікарні – туди її забрали прямо з пологового будинку. Маля захворіло на остеомієліт – небезпечне запалення вразило кістки правої руки дівчинки. А за півроку після одужання Саша залишилася без батьків.

– Мама нас покинула – мене й мою сестру-погодка Поліну. Батькові

ми теж виявилися не потрібними. Виховувала мене бабуся – мамина мама, – розповідає Саша.

Уявити, яким було життя дівчинки, поставити на ноги яку намагалася бабуся-пенсіонерка, неважко. Щоб прогудувати двох онучок, Марії Михайлівні довелося влаштуватися відразу на три роботи, однак і це ледь-ледь рятувало. Нині бабусі Олександри 71 рік.

– Грошей не вистачало, не було нічого – я постійно ходила в старих речах, які нам віддавали родичі і знайомі. Приходила із дитсадка й запитувала: «Бабусю, чому інші мають нові туфлі і платтячка, а я – нічого?» Бабуся завжди казала, що щастя не в цьому, і якщо вдома є що їсти – виходить, усе добре. Мені доводилося постійно битися з дітьми, які обзивали мене сиротою, – потрібно було доводити, що я сильна і навіть без батьків зможу вижити.

Звісно, винуватицею усіх своїх лих Саша вважає матір, вибачити якій не може й донині:

– Я – сирота при живих батьках. Мама до мене не приїжджає – має свою сім'ю, інших дітей, я з нею не бачилася вже років зо п'ять.

Дитинства в Саші, по суті, й не було – завжди треба було вміти постояти за себе.

– Я іноді сама собі кажу: «Ну чого ти, ну прости матір, стільки часу минуло, поїдь, подивися, може, їй чимось допомогти потрібно». Але потім розумію: не можу. Єдине, що вона для мене зробила, – вселила в мене якусь жорстокість. Тепер я не вірю нікому. Мені весь час здається, що мене зраджать.

А от батька свого Олександра хоче бодай побачити, просто щоб зрозуміти, на кого вона схожа.

– Бабуся розповіла, що це мати забрала нас у батька й виїхала з Росії, де ми жили після мого народження. Тому на нього я так сильно не ображаюся. Хотіла б побачити його, познайомитися. Але, з другого боку, шукати його боязко: а раптом він скаже, що я не його дочка, не визнає мене – що тоді?

«Чому в дитини руки неоднакові?!»

Надто нелегко велося Саші без підтримки батьків, коли проявилася її недуга.

– Хтось із наших знайомих розглядав мої фотографії – я тоді ще до дитсадка ходила. Придивилися уважно й кажуть бабусі: «Марія, а чому в дитини руки неоднакові?!» У бабці був шок – моя права рука виявилася коротшою за ліву. Відразу всі згадали про остеомиєліт, на який я перехворіла в дитинстві, і зрозуміли, що безслідно це не минуло.

Саша дуже комплексувала: щоб сховати ваду, і взимку, і влітку вдягала кофту з довгими рукавами й капюшоном. Та проблеми це, звісно, не розв'язувало – рука боліла так, що подеколи хотілося лише в куток забитися.

До цього додалися нові образи від ровесників.

– Кривдили, зневажали... Був один хлопчик у класі, який мене постійно бив. Однокласникам іноді доводилося просто серед уроків підхлопуватися з місць, щоб привес-

ти його до пам'яті. Після цього усе у світі починаєш проклинати.

Звичайно, будь-яке бажання вчитися в таких умовах зникало.

– Мені було нецікаво. Я сиділа за останньою партою і зосереджувалася на своїх справах – малювала «графіті» на парті, карикатури в зошитах.

Єдиний урок, якого ніколи не прогулювала Кононова, – фізкультура. Там Саша, схопивши м'яч і побігши з хлопчиками грати у футбол, забувала про всі свої негоди.

«Щаслива, що вже не нахлібниця»

Черговий виток у житті Саші теж відбувся, немов у казці. Але цього разу – щасливий: доля нарешті послала нашій Попелюшці фею, точніше, «фея». Добрим чарівником виявився тренер Анатолій Заведєєв, що влітку в Шевченковому проводив тренування своєї команди.

Яким було здивування Кононової, коли вона побачила хлопців на лижах із коліщатками – лижороле-

рах! Дуже схотілося самій проїхатися. Спробувала – вийшло. Залишилася в команді. Саші тоді було 13 років.

– Тренер одразу ж попередив: на тренуваннях нікого не жалітиме, бо потрібен результат. А якщо хтось боїться навантажень, він нікого не затримуватиме, – розповідає Олександра.

Кононова залишилася й почала показувати фантастичні результати: майже три роки змагалася зі здоро-

вими дітьми й на чемпіонаті України серед юніорів потрапляла до трійки призерів!

А далі були параолімпійська збірна й нове життя.

– Три роки тому я одержала першу зарплату – 800 гривень. Усі гроші, до останньої копійчини, віддала бабусі. Вона плакала, а я була щаслива, що вже не нахлібниця й життя потроху налагоджується.

«Не гадала, що все буде так добре»

Теперішня Саша – позитивна й налаштована на боротьбу людина. Свій неабиякий успіх на Параолімпіаді Кононова, схоже, ще цілковито не усвідомила, але переконана: на досягнутому не зупиниться.

– Я завзято тренувалася й наближалася до мети. Тренери казали мені, що все буде добре, та я не гадала, що все буде так добре! – сама собі дивується Саша. – Параолімпіада – це величезна відповідальність. Коли вже ти на неї приїхав, то не маєш права повернутися ні з чим, бо на тебе сподівається вся

країна. На кожному старті ти мусиш викладатися повністю – душею, серцем і тілом. Це справжнє щастя – стояти на п'єдесталі й слухати гімн України.

Є в Кононової і власне пояснення успіху нашої параолімпійської збірної:

– Ви навіть не уявляєте, наскільки морально тяжко в нашій країні інваліду. Однак людина, якій удалося пережити всі дитячі образи, страх, біль, приниження та яка зрештою зрозуміла, що вона нормальна і може своєю працею заробляти на життя, що потрібна

іншим і країні, вже не боїться геть нічого. Більше їй не страшні жодні навантаження, змагання чи суперники.

На зароблені у Ванкувері гроші Кононова збирається придбати квартиру. Щоправда, не в Києві, а в Броварах. Каже, столиця України для неї надто гамірна, незатишна. Ну а найбільша мрія Олександри така:

– Хочу мати міцну, здорову, дружну й щасливу сім'ю – як мінімум троє дітей. І щоби вдачею були схожі на мене, – усміхається вона.

Юлія МАМОЙЛЕНКО.

(За матеріалами «Комсомольской правды в Украине» за 27 березня 2010 року.
<http://kp.ua/daily/070410/222710/svodka.net/poslednie-svodki/svodki/49689>)